DOMSTOLENS DOM
AF 15. JULI 1960

Chambre Syndicale de la Sidérurgie de l'est de la France m. fl. mod Den Høje Myndighed for Det europæiske Kul- og Stålfællesskab

Intervenient: Regeringen for Den franske Republik

Forenede sager 24 og 34/58

Processprog: Fransk

Angående:

24/58: Søgsmål om annullation af Den Høje Myndigheds beslutning af 9. februar 1958, som er tilstillet den tyske forbundsregering ved skrivelse af 12. februar 1958, som angår tarif-Bestemmelser for jernbanetransport af mineralske brændstoffer bestemt til jern- og stålindustrien, og som er offentliggjort i JO de la CECA den 3. marts 1958 (findes ikke på dansk).

34/58: Et passivitetssøgsmål med henblik på annullation af Den Høje Myndigheds skrivelse af 7. juni 1958, tilstillet sagsøgerne.

Domskonklusion:

I — Sag 24/54;

a) Den anfægtende beslutning annulleres for så vidt, som den anerkender, at tarif AT B 33 (I) med hensyn til transport af koks, og tarif AT 6 B 30 (II) med hensyn til transport af stenkul og koks fra minerne i Königsborn og Westphalen er i overensstemmelse med traktatens principper.

b) Sagsøgte frifindes for sagsøgerens øvrige påstande, da de findes at savne fornødent grundlag.

II — Sag 34/58;

a) Sagen afvises i det omfang, den er rettet mod Den Høje Myndigheds nægtelse af at henstille til den tyske forbundsregering at indføre en tarif med generel anvendelse for transport af mineralske brændstoffer i lukkede tog.

b) Sagsøgte frifindes i det omfang, sagen er rettet mod Den Høje Myndigheds stiltiende nægtelse af at henstille til regeringen for Forbundsrepublikken Tyskland til fordel for Fællesskabets ikke-tyske jern- og stålværker at indføre en tarifordning for transport af mineralske brændstoffer svarende til den, de tyske jern- og stålværker nyder godt af.

Generaladvokatens forslag til afgørelse:

På grund af alle disse overvejelser foreslår jeg Domstolen, at sagsøgte frifindes i

— annullationssøgsmålet 24/58 og

— passivitetssøgsmålet 34/58,

idet disse findes at savne fornødent grundlag.

Sammendrag

1. *Retspleje — annullationssøgsmål — individuel beslutning — opretholdelse af diskriminerende tariffer — søgsmålsinteresse*
   (EKSF-traktaten, artikel 33, stk. 2)

2. *Konkurrence — konkurrerende virksomheder på det fælles marked — begreb*

3. *Transport — konkurrencetariffer — begreb*

4. *Transport — tariffer — indenlandske særtariffer med karakter af konkurrencetariffer — lovlighed*
   (EKSF-traktaten, artikel 70)

5. *Transport — tariffer — tarifordning med særtariffer, hvis lovlighed er individuelt anerkendt — denne ordnings lovlighed*
   (EKSF-traktaten, artikel 70)

6. *Transport — indenlandske særtariffer, som er uforenelige med traktaten — ændring — frister*
   (EKSF-traktaten, konvention om overgangsbestemmelserne § 1, stk. 5 og § 10, stk. 7)

7. *Retspleje — passivitetssøgsmål — genstand — afslag fra Den Høje Myndighed efter en alvorlig henstilling*
   (EKSF-traktaten, artikel 35)

1. En beslutning, som anerkender lovligheden af en tarif, der kan påvirke konkurrencen mellem virksomhederne, angår i den i artikel 33, stk. 2 forudsatte betydning de ikke-begunstigede virksomheder, som konkurrerer med de virksomheder, der begunstiges ved beslutningen.

2. Virksomheder, som på det fælles marked udøver den samme produktionsvirksomhed, sælger de samme produkter og forsynes med mineralske brændstoffer fra de samme miner, ligger i konkurrence med hinanden.

3. Tariffer, som gør det muligt for fragtføreren at opretholde sin takst over for konkurrence fra en anden transportform, skal anses for konkurrencetariffer.

4. Indenlandske særtariffer med karakter af konkurrencetariffer er forenelige med traktatens principper.

5. Hvis særtariffer, individuelt bedømt, er fundet lovlige, må man ligeledes erkende, at den tarifordning, hvoraf de udgør en del, er lovlig i sin helhed.

6. § 10, stk. 7 i konventionen om overgangsbestemmelserne er, hvad angår varigheden af de frister, som Den Høje Myndighed har pligt til at indrømme med henblik på ændringer i de indenlandske særtariffer, som strider mod traktaten, ikke underkastet det i konventionens § 1, stk. 5, 2. afsnit nævnte princip. Den Høje Myndighed er derfor ikke blot bemyndiget, men har også pligt til at indrømme frister, som går ud over overgangsperiodens udløb, hvis den finder det nødvendigt for at undgå enhver alvorlig økonomisk forstyrrelse[1].

7. Ifølge traktatens artikel 35 kan et passivitetssøgsmål mod Den Høje Myndighed kun anlægges, såfremt sagen forud har været indbragt for denne. Dette søgsmål kan som genstand kun have Den Høje Myndigheds nægtelse af at vedtage en beslutning, som den har fået en alvorlig henstilling om at vedtage[2].

1 — Jf. Domstolens dom i de forenede sager 27/58, 28/58 og 29/58, sammendrag nr. 5. Sml. 1954—64, s. 184.
2 — Jf. Domstolens dom i sag 17/57, sammendrag nr. 1; Domstolens dom i sagerne 7/54 og 9/54. Sml. 1954—64, s. 125 og 21.